

Lenka Rožnovská

Eninka

Bublínka

Yiíííí

pink

pink

živý
habrový
plot...

Vašík
"Mydlínka"

Vašek Prašek Mydlínka

ilustrace Magda Teverková

Lemka Rožnovská

Vašek Prášek Mydlínka

ilustrace Magda Veverková

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

Vášek Prášek Mydlinka

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5808. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Magda Veverková
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 64
Vydání 1., 2015

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2015
Cover Illustration © Magda Veverková

ISBN 978-80-247-5071-2 (pro tištěnou publikaci)
ISBN 978-80-247-9031-2 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9032-9 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
Oční klinika, park a dům	9
Doktor Prášek	11
Vášek Prášek Mydlinka	13
Ráno	15
Mydlinostroj	17
Vykulená Ema	19
Rýma	21
Anděl	23
Vášek se předvádí	25
Prosba	27
Žíravina	29
Mýdlo	31
Rozhodnutí	33
Pokus	35
Bublinový vynález	37
Kapitánka bublinového vznášedla	39
Pomluva	41
Hádka	43
Prak a zeleninové náboje	45
Kdo se povyšuje, bývá ponížěn	48
Vysvobození	51
Sestra Krupová	53
Nikomu ani muk	55
Novinářská senzace	58
Táta má štěstí	61

Předmluva

V jedné zemi, a říkejte jí, jak se vám líbí, je malé město. Město má svůj název, ale ten není důležitý. Daleko důležitější je, že ve městě žijí lidé – ženy, muži, holky, kluci. Někteří lidé z tohoto města jsou dospělí, někteří naopak děti. Někteří dospělí jsou stále dětmi, zatímco některé děti se chovají jako dospělí. A někteří jsou tak akorát.

Věčně hravým klukem je MUDr. Vašek Prášek. Jeho syn Vašek Prášek Mydlinka je jako rozvázný dospělý muž. A tak akorát je holčička Ema. Všichni tři hrají v našem příběhu svou roli. Jakou? Chvilí veselou, chvilí napínavou a chvilí poučnou. Ale raději to vezměme pěkně popořádku...

...na okraji města...

Oční klinika

plno stromů...

cestičky...

živý plot

Dům s červenou střechou a pokrouceným okapem...

okno

Zahrada

lavička

Sud

skleník

Oční klinika, park a dům

Na okraji města, jehož název není vůbec důležitý, je nemocnice. No, nemocnice, spíše je to vila, kde se léčí děti, které mají nemocné oči.

Jak známo, zelená barva uzdravuje, a tak je kolem vily vysazeno plno stromů. Pod stromy jsou cestičky, aby se po nich mohli pacienti procházet, když je venku hezky. Podél cestiček jsou lavičky, na které se děti mohou posadit, když už je bolí nohy. U každé lavičky je koš na odpadky, aby každé dítě, které má v ruce papírek od bonbonu či tatranky, mohlo papírek hodit tam, kam patří. Zkrátka napsáno jedním slovem, kolem vily je park.

Tam, kde park končí, je živý plot. Co je to plot, to asi víte. Plot bývá z dřevěných latěk, z cihel, z kovu, ale takový plot nežije. Náš živý plot je plot z habrů. Habr je strom. A strom je živý. Když je sám, vyrostе vysoko do výšky. Když stojí v řadě se svými bratry, roste spíše do šířky. Habry se spolu chytanou za větve a udělají nepropustnou bariéru, nepropustný plot.

A copak je za nepropustným plotem? Zahrada. V zahradě jsou jabloňové stromy, keře rybízu, záhony a záhonky, skleník

a se skleníkem i malý dům s červenou střechou a pokrouceným okapem. Okap je pro dům stejně nezbytný, jako je pro lidi nezbytný kapesník. Při pláči se bez něho neobejdou. Když prší, potřebuje dům okap, který odvede dešťovou vodu do země. Jenomže u našeho domu neodvádí okap vodu do kanálu, ale do sudu. Vedle sudu je lavička a lavička stojí pod oknem. Toto si dobře zapamatujte! V našem příběhu okno, lavička i sud budou hrát nějakou roli.

Líbí se vám dům? Proč by se nelíbil! I panu doktorovi Vaškovi Práškovu se líbí. Bydlí v něm se synem Vaškem Práškem, na kterého volává Mydlinko. Maminku už nemají, odešla do nebe. I to se stává. Ale nesmutněte. Pan doktor i jeho syn také nesmutní, vědí, že maminka by si to nepřála.

Doktor Prášek

Pan doktor pracuje ve vile, které se taky říká oční klinika. MUDr. Vašek Prášek do práce nechodí spořádaně po chodníku, ale každé ráno to vezme hezky hopem přes habrový plot, skrz park a rovnou na kliniku. Zatuká na okénko vrátnice.

Na vrátnici sedává pan Nožička nebo paní Žemličková. Hlídkají, aby do budovy nevstročil někdo nepovolaný. Zatímco pan vrátný je klidás, paní vrátná je rázná žena. Pan vrátný si během služby čte a luští křížovky, paní vrátná má oči jako ostříž a pusu nezavře. Všechno ji zajímá, o všem chce vědět a do všeho se plete. A když se dozvěděla tu smutnou zprávu, že pan doktor Prášek ovdověl, rozhodla se, že je to právě ona, kdo mu musí ulehčit jeho těžkou situaci. Neustále mu nadbíhala a nabízela, že se postará o jeho domácnost i o syna. Když ji však pan doktor Vašek Prášek i malý Vašek Prášek Mydlinka odmítli, její láska se změnila v nenávist. Čekala na chvíli, kdy své zlomené srdce pomstí.

I kdopak má dneska hlídací službu? Uf, pan Nožička! No toto, ruce má za hlavou, nohy na stole a nahlas huhlá: „Jedovatá bylina na O. To je... To by mohl být ocún!“

„Ó, měj se na pozoru, Nožičko. Ó, měj!“ uslyšel pan vrátný za zády dutý hlas. Opatrně se ohlédl. Ech. Žádný duch, ale pan doktor Prášek!

VRÁTNICE

„Dobré ráno, jak jste se sem dostal?“ podivil se pan vrátný.

„Dveřmi, Nožičko, věř mi, dveřmi!“

„Vždyť bylo zavřeno!“

Pan doktor se usmál, vztyčil ukazovák a zase tím dutým hlasem řekl: „Ó, měj se na pozoru! Ó, měj!“ A v tu ránu byl pryč.

Pan vrátný zakroutil hlavou. „Prášek je jak malý Jarda. Prý ó, měj se na pozoru! Taková hloupost... Ale počkat, počkat! Oměj! Oměj je jedovatá bylina na O! Díky, doktore!“ zvolal vrátný a rychle doplnil políčka křížovky.

Vašek Prášek Mydlinka

Už víte, že Vašek Prášek Mydlinka bydlí s tátou v domě za habrovým plotem. Ale kde přišel ke své přezdívce Mydlinka, to nevíte.

Sotva se malý Vašek narodil, už vynalézal. Přišel na to, že když se bude při balení do peřinky hodně vrtět, pořádně ho do ní nezašněrují. A z volné peřinky se lépe vytahují nožičky i ručičky.

Pro budoucího vynálezce je důležité mít ruce i nohy z peřinky venku! Jedině tak může malý objevitel zjistit, jak chutná palec na nohou. Popřípadě být nadšen z objevu, že lepší je cákat čajem nežli mlékem. Čaj dělá na bílé stěně hezké obrázky, zatímco mléko jen jakési naducané fleky.

A objevování s Vašíkem rostlo. Jednou při večerním koupání učinil svůj zásadní objev. Vynalezl bublifuk z dlaní. Nejprve si řádně namydil ruce. Dlaně spojil, pak je opatrně rozvíral. Jen palce a ukazováčky se dotýkaly. Vytvořily okénko s mýdlovým sklíčkem. Vašík do něho foukl. Fjú. Do vzduchu vylétla mýdlová bublina.

„Myšinka!“ křičel Vašík a radostně plácal do vody.

Vašek ještě neuměl řádně mluvit, a tak místo mydlinka řekl myšinka. Táta si však myslel, že má Vašek v koupelně myšku. Popadl plácačku na mouchy, že si to s tou myší patřičně rozdá. Jaké však bylo jeho překvapení, když místo myšek létaly po koupelně mydlinky.

Pink. Jedna mu přistála na nose. Táta Prášek se zaškaredil. Vašík se smál. „Táta, myšinka!“ jásal malý Vašík.

„Když já jsem myšinka, tak ty jsi mydlinka!“ Rozhodl táta doktor a vytáhl syna z vany.

Že kdysi nazval tátou myšinkou, na to už Vašek zapomněl. Ale táta nezapomněl, od té doby volal na Vašíka Mydlinko.

Dělání mydlin Vaškovi zůstalo. Časem zjistil, že se mydliny nejlépe uplatní při umývání nádobí či vytírání podlahy. A tak pro jeho zálibu v mydlinách měli Práškoví vždy uklizeno. Člověk by ani nepoznal, že v domku žijí jen dva chlapi.

Ráno

„Tati, taťko, vstávej!“ budil Vašík tatínka.

Tatínek Vašek Prášek zahuhlal: „Mně se nechce!“ A otočil se k Vašíkovi zády. Vašík popadl tátu za pyžamo.

„Vstávat! Musíš do práce!“

„A proč?“

„Protože ranní ptáče dál doskáče. Kdo nepracuje, ať nejí. A chleba za břichem nedojde,“ vychrlil Vašík na tátu moudra a stáhl z něho peřinu. A pak dodal: „A krom toho, zahálka plodí závist.“

„Tak ať, mně nevadí, když mi budou lidé závidět.“ Mávl rukou táta a přikryl si bosé nohy polštářem.

„Lenivcům nikdo nezávidí. Lenivci závidí těm, co to někam dotáhnou.“

Táta Vašek Prášek věděl, že má Vašík pravdu. Vždyť jsou to slova, která ho sám učil. Jenomže vstávat v sobotu o půl šesté ráno se mu opravdu nechtělo.

„No tak, doktore, ať už jsi vzhůru. Nebo jsi zapomněl, že máš dneska službu?“

Táta se ulekaně posadil na posteli. A jo, zapomněl! Nemocné děti potřebují lékaře, ať je pátek nebo svátek.

Táta vběhl do koupelny a začal se dávat do pořádku. Zatímco se holil a čistil si zuby, Vašík ho bedlivě pozoroval.

„Pozdravuje tě pan hřeben! Rád by tě navštívil!“ řekl a kriticky si prohlížel tátovo vrabčí hnízdo na hlavě. Doktor Prášek si povzdechl. „To mám za svou dobrotu. Myslel jsem, že mám syna, ale já mám policajta.“

„Nehubuj, nehubuj,“ vztyčil malý Vašek ukazovák, „buď rád, že mě máš! V kuchyni jsem ti přichystal snídani. Hezky ji zbašti, ať jsi plný síly.“

Tatínek spořádaně snědl housku a vypil kakao, o kterém Vašík prohlásil, že je plné vápníku, který je důležitý pro zdárný růst kostí. Když mu však Vašek dával do aktovky mrkev, táta se ohradil: „Copak jsem králík? Raději mi dej chleba se salámem.“

„Kdepak. Jako oční doktor musíš jít příkladem. V mrkvičce je vitamin A, který je dobrý na oči,“ prohlásil Vašík a vystrčil tátu ze dveří.

Mydlinostroj

A my už víme, že se doktor Prášek zdárně dostal do práce, dokonce nemusel ani klepat na pana vrátného, dveře kliniky byly otevřené. Nechme pana doktora pracovat a podívejme se, co dělá Vašek Mydlinka. Panečku, ten má napilno! Sobota je uklízeční den. Než se táta vrátí, musí být dům jako ze škatulky. Vašík si přinesl smeták, lopatku, kyblík a hadr. V kyblíku rozdělal mydlinky a dal se do umývání. Nejprve setřel prach ze všech obrazů a obrázků, potom přišly na řadu skříně a poličky. Podlahu a schody úhledně zametl a nakonec vše pečlivě umyl.

Že lžu? Že si vymýšlím? Kdo to řekl? Vy, malí čtenáři? Vida, vida, jak jste malí, tak jste šikovní. Máte pravdu. Ono to s tím Vaškovým uklízením je trochu jinak.

Vašek si nepřinesl kyblík, ale malou vaničku. Místo jedné lopatky vzal lopatky tři, hadry byly čtyři, ale smeták, přísahám na své revmatické koleno, ten byl opravdu jen jeden.

Asi už tušíte, že Vašík Mydlinka bude něco kutit. Ano, je to tak. Ze všech těch věcí udělal Vašík mydlinostroj. Malé lopatky přivázal na tyčku od smetáku. Do vaničky nalil teplou vodu a v ní rozpustil pět kilo mýdla. Smeták i s lopatkami ponořil do vany. Točil smetákem jako klikou od flašinetu, ve vaničce to vířilo a bublalo, lopatky načechrávaly mydliny, a když jich

bylo moc, rozhazovaly je po pokoji. Tu přistál mýdlový obláček na obraze, tamhle ozdobil lustr a jinde zahalil celou polici.

Vašík stál nad mydlinostrojem a křičel z plna hrdla: „Mydli, mydli, mydli, ať se nám tu bydlí! Zmydli židli, zmydli stůl, čistota je zdraví půl!“

Mydliny lítají po celém domě. Všechno se schovává pod mydlinkovou čepicí. I Vaškovi narostly mydlinkové vousy. Ale Vašík na to nedbal. Nohy i ruce si omotal hadrem. A tradá, juchú, ejsa, jupí, dal se do leštění. Kam šlápne, tam je místo mydliny čistá stopa, kam sáhne, tam zůstane čistounký otisk.

Kdyby teď někdo stál u okna a koukal se na Vaška, říkal by si, že se zbláznil, neboť v létě vidí Mikuláše.

Vykulená Ema

A nemusím vám ani napovídat, vy už určitě víte, že se na Vaška někdo kouká. Ano, kouká a může si oči vykukat. Ten někdo je malá Ema. A když vám říkám, že je malá, tak je doopravdy malá. Má malé tělo, malý nos i malé uši, malou hlavu jí zdobí malé čůpky, její hnědé oči jsou taky malé... Vlastně ne, ty nejsou ani trochu malé. Jsou velké, převeliké, vykulené, podivné. No jistě, vždyť se na svět dívají skrz velké brýle s tlustými skly. Ema zírá na prapodivného mydlinkového Mikuláše, co tancuje v mýdlových oblacích. Hubičku má údivem pootevřenou.

Páni, tak tady bydlí Mikuláš. Říká si děvčátko. A zrovna v ten okamžik, kdy si Ema myslí na Mikuláše, Vašek Mydlinka se otočí k oknu. Zarazí se. Zírá. Skrz okenní tabulku vidí sovu! Teď ve dne? Vždyť sovy jsou noční ptáci!

„Kšá, kšá,“ křikl Vašek a hrne se k oknu. Vylekal malou Emu. Prudce se otočila a... ááá. Ema ztratila rovnováhu a z lavičky, na které stála, spadla. Žbluňk. A spadla rovnou do sudu s dešťovou vodou, který byl hned vedle.

„Pommm...“ Chudák Ema, polyká andělíčky, snaží se křičet o pomoc. „Pomoóóc,“ stačila křiknout, než se nad ní uzavřela voda.

Vašek rychle otevřel okno, hop na lavičku a šup k sudu. Vytáhl Emu z vody ven. To je ale ptáček! Jakoupak asi zazpívá?

„Co tady děláš?“ zeptal se Vašek přísně.

Nebohá Ema bez brýlí vůbec nic neviděla. Myslela si, že ji zachránil Mikuláš.

„Já jsem vás, pane Mikuláši, nechtěla špehovat. Já nevěděla, že tady bydlíte... A nemohl byste mi, prosím, najít brýle?“

Vašek rozuměl jen té poslední větě. Naklonil se nad sud, aby z něho vylovil utopené brýle. A jak se naklonil, pochopil, proč ho má Ema za Mikuláše. Stále ho zdobily bílé mydlinové vousy a vlasy. Vašek se opláchl, podal Emě brýle.

„Na, tu máš. Nejsem Mikuláš, ale Vašek Prášek Mydlinka,“ řekl smířlivě a usmál se na malou zvědavku.

